

Egykori kedves tanítványom, egy fiatal leány, aki csecsemőként súlyos fogyatékoságokkal született, és aki nagyon szeretett volna felzárkózni a mindkori világhoz, aki odaadó önismereti és életvezetési munkával csodásan megfejlődte végül elérhető határait, az alábbi referencia-émléket hagyta rám édesanyja FB üzenetén keresztül:

Kedves Ildikó !!
Annyira szépen tud írni, h mindig könnyet csal a szemembe.
Felolvastam [redacted]nak is a levelecskét, s belemerült az emlékezésbe.
Mondja, h hiányzik Ildikó ...
Egy biztos, h a betegsége alatt, senki olyan szeretettel, figyellel nem foglalkozott [redacted]al.
Köszönjük szépen a csodás szavakat, mi is kívánunk további szép napokat ...
vidám, jó hangulatban.
Üdvözlettel
[redacted] nevében is.

Elérhető (Facebook)

Igen, lázban volt, itt ült a szobában s mondta, h Ildikóval beszéltem.
Nagyon, de nagyon nagy szeretettel beszél, emlegeti Ildikót.
Ma délben sétálni indultunk.
Van egy kockás nadrágja, még Ildikótól vettük, kicsit nagy rá, sokat fogyott.
Mondja, mama, Ildikó nadrágjába megyek sétálni. Na jó, de így mondta.
Meg, h ő még ilyen csodálatos emberkével nem találkozott, olyan szépen beszélt mindig velem, de szigorú is volt.
Nagy ölelést küldünk, tov.i szép estét kívánunk.
[redacted] sok puszit küld Ildikónak.
Kérdezte, kinek írok?
Mondom Ildikónak ...

